

Байо, Пиеръ Мари Франсуа — Baillot, Pierre Marie Francois — прочутъ француски цигуларъ и педагогъ, род. 1 окт. 1771 въ Паси при Парижъ, умр. 15 септ. 1842 въ Парижъ. Училъ при Полани (уч. на Нардини); следъ завръщането си въ Парижъ, е билъ финансовъ чиновникъ, но съ участието си въ концерти, обръща върху себе си внимание и бива назначенъ проф. въ консерваторията. Б. е авторъ на цигулкова школа, която и до сега е въ употребѣ, сжщо и на 19 концерта за цигулка, капричи, ноктюрни и др.

Байукъ, Марко — словенски професоръ и музикантъ, род. 29 мартъ, 1882 въ Драшичи при Метликъ, училъ музика при стария Фьорстеръ въ Люблина и при Генсбахеръ, Адлеръ и Дидъ въ Виена, сега е професоръ въ Люблина. Писалъ е много църковни пѣснопѣния и 7 свитѣка словенски народни пѣсни.

Байшмидтъ, Куртъ — Beischmidt, Curt — компонистъ, род. 20 мартъ 1886 въ Магдеб ргъ, училъ тамъ при Шюнеманъ и Кауфманъ, и въ Лайпцигската консерватория; живѣе въ Лайпцигъ като компонистъ и частенъ учителъ. 1923 основава „Оркестрово дружество на приятелитѣ на музиката“. Творби: Увертюра „Къмъ една любовна игра“, симфонична поема „Горска нощъ“ и симфонията „Въ Май“ — за оркестъръ; „Венецианска сюита“ за малъкъ оркестъръ; 2 сонати за цигулка и пиано, соната за виолончелъ и пиано; струненъ квартетъ; духовъ квинтетъ; музикална комедия „Майсторъ Инокенти“; танцова игра „Авантюра въ гората“; весела игра „Благотетелниятъ пазачъ“; нѣколко опуса клавирни нѣща и пѣсни.

Бакалавръ на музикалното изкуство, лат. Baccalaureus artis musicae — академическа титла, давана по-рано отъ всички университети — сега само отъ францускитѣ, английскитѣ и нѣкои нѣмски — която се получава за нѣкакъвъ трудъ (дисертация) изъ областта на музикалната теория. Б. м. и. дава право въ Англия за четене публични лекции въ университетитѣ върху музикални въпроси.

Бакеръ-Грьондалъ, Агата Урсула — Backer-Gröndal, Agathe Ursula —

пианистка и компонистка, род. 1 дек. 1847 въ Халмерstrandъ, умр. юни 1907 въ Христиания; ученица на Кулакъ и Бюловъ, компонирала клавирни пиеси, пѣсни, етюди и др.

Бакханалии — шумни и блѣскави танци, съ които гръцитѣ и римлянитѣ сж придружавали празненствата въ чест на Бога Бахуса. Въ съвременната музикална терминология, името Б. се среща най-напредъ въ единъ сборникъ отъ Бахусови пѣсни, излѣзли презъ 1605, а следъ това Куперенъ въ 1716 озаглавява съ Б. нѣколко пиеси за клавесинъ. Въ началото на XIX ст. нѣкои балетни и оперни компонисти — Керубини и Спонтини сж поставяли въ оперитѣ си Б. съ хореографска целъ. За първото представление на „Танхойзеръ“ въ Парижъ 1861 г. Вагнеръ написва прочутитѣ Б. Въ най-ново време франц. компонистъ Морисъ Равель нарече Б. своя прекрасенъ балетъ „Дафнисъ и Хлоя“. Наздравнитѣ пѣсни и арии се наричатъ сжщо Б.

Бахаусъ, Вилхелмъ — Bachhaus, Wilhelm — талантливъ пианистъ виртуозъ, род. 26 мартъ 1884 въ Лайпцигъ; ученикъ на Рекондорфъ въ Лайпцигската консерватория и после на Д. Албертъ. Сж свършенната си техника и сж глжбината на чувството Б. се числи къмъ най-виднитѣ пианисти на съвременността. Концентралиралъ сж голѣмъ успѣхъ въ всички страни на Европа.

Бахусъ, (лат. Bacchus) — Богъ на виното и веселието.

Бахиусъ Сенексъ — гръцки музикаленъ писателъ отъ IV вѣкъ пр. Хр., отъ чиито съчинения е известенъ само единъ „Музикаленъ катехизисъ“ въ разговорна форма.

Балада, фр. Ballade, ит. Ballata, англ. Ballad. — Думата произхожда отъ стария француски глаголъ baller = танцувамъ, играя върта се. Б. произлиза отъ танцовитѣ пѣсни, имащи единъ кжсъ рефренъ, (вѣроятно изпълняванъ масово отъ хора), които сж се явили въ времето на трубадуритѣ и труверитѣ, както твърди Brenet съ голѣма положителностъ, най-напредъ въ Франция и отъ тамъ пренесени, първо, въ Англия и Италия. (Италианската балада на ренесанса). Къмъ XV ст. Б. е най-разпространения видъ танцова пѣсенъ, съпровождана отъ инструменти. Съ